

פני עין חמד

יוצא לאור י"ג בית הכנסת שכונת "ציון חמד" - מכללת ציון

פרשת בא - בְּכַח הַעֲנֹה זֹכָה לְהִתְרוּמָם

"וּלְקַחְתֶּם אֶגְדַּת אֲזוּב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף

וְהִגַּעְתֶּם אֶל הַמִּשְׁקוֹף" (שמות יב, כב)

במחשבות טהורות, והסוסים החלו להאיץ במהירות ולהשתולל ללא רסן.

לאחר שבעל הבית נזף בו קשות על חוסר אחריותו וניער אותו ממחשבותיו, ניגש לנער וסטר בחוזקה על לחיו של הנער רבי שלום. גם סטירה זו ספג הנער בשקט ובהבלגה, כדרכם של צדיקים הסובלים יסורים בדומיה ולא סיפר על כך לאיש.

לאחר מספר שנים כאשר שימעו של הרש"ש נודע לשם ולתהילה, הבין הגביר מי היה אותו בן עניים, מיהר לנסוע אליו ונפל לרגליו וקרא בבכי: "רבי הקדוש, לא ידעתי את כבודו והשתמשתי בו בביזיון ועוד הרמתי עליו יד".

הרש"ש חייך והשיב: "אדרבה, כמדומני, שאני חייב לכבודו תודה, על שהסכים להעסיק אותי בביתו, על אף שלא הייתי בקי במלאכה מעודי לא נטרתי לך טינה ולא הקפדתי עליך בעניין הסטירה".

הגביר, אשר לא הצליח לכלוא את השתאותו ממידת הענווה שהתגלתה מול עיניו, קיבל על עצמו בו במקום לתמוך בישיבה הקדושה 'בית א-ל', ככפרה על אותם שנים בהן השתמש ברש"ש לצורכי עצמו.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

מבאר הרב זלמן סורוצקין זצ"ל בספרו 'אוזניים לתורה': אם רצונך לזכות להגיע למעלה גבוהה, כמו שנאמר: "והגעתם אל המשקוף", הדרך לכך היא רק על ידי "וּלְקַחְתֶּם אֶגְדַּת אֲזוּב" (שמות יב, כב) - בכוח מידת הענווה. כדברי הגמרא (עירובין ג.): "כל המשפיל עצמו- הקב"ה מגביהו".

וכאשר מגביה הקב"ה אדם- הרי שאין גבול להגבהתו, כפי שהסביר האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוצק את מה שאומרים בברכת גאולה "משפיל גאים עדי ארץ ומגביה שפלים עד מרום". בעל גאוה נותר בגאותו אפילו אם משפילים אותו מן השמיים, לפיכך יש להשפילו עדי ארץ, ואילו השפל נותר בשפלותו, גם כשמגביהים אותו עד מרום, לפיכך אין סוף להגבהתו.

ספר מוסר חי לעניין זה היה המקובל האלוקי רבי שלום שרעבי זצ"ל המכונה הרש"ש אשר במשך שנים הסתובב בעולם מבלי שאיש ידע את שיעור קומתו האמיתי. הוא שימש כמשרת לגביר נודע, רבי שאול פרחי שמו, ובשעות הפנויות מעבודה ישב ועסק בתורה.

באחד הימים נודע בדרך לא דרך למקובלים שלמדו בעירו, כי הנער העני משרת הגביר, הינו קדוש וצדיק, אולם מאחר שרבי שלום הפציר בהם מאוד לבל יגלו את סודו, נאלצו בלית ברירה לעשות את רצונו, ורק בסתר הוסיפו להתפלפל איתו בתורת הסוד.

באחד הימים היה הגביר צריך לנסוע במרכבתו, והורה לנער לרתום את הסוסים. כשישב הנער על מושב העגלון שקע

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רונית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרוך בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו נזרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחי- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמיה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה שאול בן סילביה משה בן נדימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל נעמה בת שרה בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן ארייס וליילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

זמני לבה

צ"ח	כניסת לבה	צאת לבה	יבוי חם
י"ג	16: 37	17: 50	18: 24
ת"א	16: 54	17: 47	18: 20
חיפה	16: 54	17: 47	18: 20
ב"ל	16: 57	17: 50	18: 23

שואל ומשיב בהלכה - קדשת שביעית - חלק ד'

מה דינם של קליפות של פירות שביעית הראוית לאכילה?

שאלה: **?**

תשובה: **!**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון מספרו 'הכשרות למעשה':

קליפות פירות, הראויות לאכילה, כגון קליפות תפוחים ואגסים וכדומה, יש בהם קדושת שביעית. אולם, קליפות שאינן ראויות לאכילה, כקליפות בננות ותפוזים - אין בהם קדושת שביעית. **הערה:** ראה בספר ילקוט יוסף - שביעית (עמוד שעב) שכתב להתיר בקליפות בננות ותפוזים. וכן דעת אביו הראש"ל הובא בשו"ת מעין אומר ח"ה (עמוד פא) גם לעניין קליפות תפוזים. ובירחון 'אור תורה' (תמוז תשמ"ז) כתב הגאון רבי מאיר מאזוז לעניין גרעיני שזיפים ואפרסקים, שאין מי שמוצץ אותם עד תומם, והדרך לזרוק אותם לאשפה, ואין בהם קדושת שביעית. ועיין בשו"ת מנחת שלמה ח"א (סימן נא אות כג), ובשו"ת דברי דוד - טהרני ח"ג (יו"ד סימן נט אות יב).

יש מחמירים בקליפות תפוז לנהוג בו קדושה. **מקורות:** ספר משפט כהן להגאון הגרא"י קוק (סימן פד) היות ועיקר נטיעתם של העצים בארץ ישראל הוא לסחורה, ורבים מהסוחרים ואולי רובם מפיקים תועלת גם מהקליפים שנמכרים לטיגון. ע"ש. וכן הוא בשו"ת שבט הלוי ח"ב (סימן קצט).

ירקות כגון מלפפונים או תפוחי אדמה וכדומה, שקלפם בקולפן ירקות, אסור להשליך את הקליפות לאשפה, כיוון שדבוק בהם מעט אוכל, אלא יניחם, עד שיירקבו מאליהם בפח השמיטה, ואחר כך יוכל להשליכם לאשפה.

פירות, שאינם עומדים לסחיטה, כגון גזר וכדומה אסור לסוחטם בשביעית. **מקורות:** ואף כיום שנמכרים בשוק מיצי כל הפירות, לא הותרה סחיטה, אלא רק בפרי שאצור בו משקה כתפוזים ופירות הדר. ובספר אורחות רבינו ח"ב (עמוד שמו) כתב שהחזון אי"ש התיר לעשות מיץ רימונים על סמך הכתוב: "אֲנֶהְגֶּךָ אֲבִיאֶךָ אֶל בֵּית אִמִּי תִלְמַדְנִי אֲשַׁקֶּךָ מִיַּיִן הַרְקַח מֵעֵסִיס רַמְנִי" (שיר השירים ח, ב).

כְּחָה שֶׁל מְזוּזָה

בכניסה לבני ברק, מול חברת 'קוקה קולה', שוכנת חנות לייצור כלי כסף ותשמישי קדושה, בשם 'האחים חדד'. לפני מספר שנים, ראה בעל החברה, כי המצב בחנות 'לא מרנין' בלשון המעטה. החנות הגדולה והיוקרתית הנמצאת ברח' השומר 100 ריקה ושוממת ברוב שעות היממה. העובדים עמלו במרץ ובעמל במשך רוב שעות היום לייצר כלי כסף מהטובים שבעולם, עם השקעה וכישרון רב, אלא שכמעט ולא היו לקוחות או אנשים, שהתעניינו בכלי הכסף ותשמישי הקדושה שבחברה.

בעל החברה החליט לצאת בפרסומי ענק ובהנחות משמעותיות על מנת למשוך קונים, ואכן פרסם ברחבי העיר ובעיתונים המקומיים מבצעים מיוחדים, אך למרבה הצער... שום דבר לא זז. "מה קורה פה?" שאל את עצמו, "מדוע לא נכנסים אנשים לחנות? הרי עשיתי 'תרגילים' מסחריים ושיווקיים למשוך קונים, ומדוע מאומה לא השתנה?... החנות נמצאת במקום מצוין ומושך של בני ברק. מדוע לא נכנסים אנשים?". הייתה זו תעלומה מיוחדת במינה. **בצר לו, פיטר בעל המקום כמה מהעובדים עקב חוסר בהכנסות, וחשש מאוד מהבאות - מקריסת החברה.**

בוקר אחד הסתובב מנהל החנות בין העובדים, והנה הוא רואה את אחד העובדים יושב במקומו, כשהוא מעיין ובודק קלפי מזוזות המונחים לפניו. "מה אתה עושה?", שאל אותו. "סליחה אדוני", השיב העובד, "אך מכיוון שהמקום ריק, ואני ממתין ללקוחות, בינתיים אני בודק כמה תפילין ומזוזות של כמה חברים, שביקשו ממני זאת".

מנהל החברה ניסה להבין, מהי מצוות מזוזה. או אז השיב לו העובד ואמר: "ה' ציוונו להעמיד בכל בית של בית או חדר קלף שכתוב בו את פרשת 'קריאת שמע', ובזכות מצווה זו מבטיח הקב"ה לשמור את האדם ובני ביתו מהמזיקים ואף לברך את הבית והמקום בברכתו, על כן כותבים על המזוזה את השם "שדי", שהם ראשי תיבות: 'שומר דלתות ישראל'".

פניו של הבעלים אורו, והוא שאל בהתלהבות: "אולי תוכל לבדוק את המזוזות של המפעל שלנו? מי יודע אולי בזכות זאת תחזור הברכה למפעל!". העובד הסכים ברצון וכבר באותו היום נשלפו ממקומן כל המזוזות בחברה. העובד לקח את המזוזות לבדיקה מוסמכת, ולאחר בדיקה קצרה התגלה הבלתי יאומן... המזוזה הראשית של הכניסה למפעל הייתה ריקה לחלוטין!. ואם זה לא מספיק כמחצית מהמזוזות במפעל היו פסולות, בעוד השאר דרשו תיקון רציני. כששמע זאת בעל החברה, הורה מיד לרכוש מזוזות חדשות לכל המפעל, ובפרט לכניסה הראשית של החנות.

לאחר ימים בודדים הגיעו המזוזות, אשר נקבעו ברוב פאר והדר, ומעידים העובדים, בזה אחר זה, כי כבר באותו יום שנקבעו המזוזות החדשות, התחילה נהירה רבה ובלתי מוסברת אל החנות באורח פלאי. לקוחות רבים ביררו מחירים ורכשו כלי כסף יוקרתיים, כך שכמעט לא היה רגע פנוי בחנות ללא הזמנות ובקשות. מאותו יום ואילך נרשמו הכנסות, שלא היו בעבר. הרי לנו עד כמה כוחם של מזוזות להשפיע, ולהביא ברכה אל המקום, בו נקבעו (מעובד מתוך 'יוציא עמו בששון').

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט"?

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

מינויים

לקבלת העלון חינם במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PhineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 א ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הגאון הרב שלום בן-ציון פלמן זצ"ל

הגאון הרב שלום בן-ציון פלמן זצ"ל - נולד ב-כ"ד סיוון ה'תרצ"ד (1934) בתל-אביב. למד בהתחלה בתלמוד תורה יסודי התורה בעיר. כבר בצעירותו נודע בשקידתו המופלאה ובהתמדתו הרבה. בהיותו כבן חמש-עשרה שנים בלבד בהמלצת החזון אי"ש התחיל ללמוד בישיבת פוניבז'. בהוראת הסטייפלר (הגאון ר' יעקב ישראל קניבסקי) התחיל למסור שיעורי הלכה בכולל. בהמשך התמנה לדיין, בבית דינו של מרן הרב ניסים קרליץ. בשנות ה-90 בהמלצת מרן הרב הגאון הרב אלעזר מנחם מן שך נשלח לייסד את קהילת 'נחלת משה' בבני ברק, אותה ניהל ביד רמה עד יומו האחרון.

ייסד בית הוראה בו השיבו מו"צים חשובים מטעמו לשאלות בני הקהילה. העביר שיעורי תורה רבים בפני מאות מבני הקהילה בשבתות ובימות החול. היה אהוב על כולם. עזר בחשאי ובהצנע לכת. נפטר במוצאי שבת קודש, י"ב שבט ה'תשע"ה (2015). חי כ-81 שנים. ציונו בבני-ברק בבית-החיים פוניבז'. בהלווייתו השתתפו מרן גדולי וגאוני הדור, וביניהם: ר' אהרון יהודה לייב שטיינמן זצ"ל, ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל, ויבלחט"א ר' חיים קניבסקי, ר' גרשון אדלשטיין, ר' ברוך דב פוברסקי, ר' ברוך דב דיסקין. בנו, ר' צבי מונה לכהן במקומו ברבנות.

סבא (מצד האב): ר' שלום בן-ציון (רבה של זאגר בליטא ותלמיד של הגאון ר' חיים הלוי סולובייצ'יק מבריסק). **אביו:** ר' שמואל (רב קהילת 'היכל מאיר' בתל אביב). **אימו:** מרת חנה רחל (בת ר' צבי הירש גוטרמן - משגיח ומנהל ישיבת אוהל תורה). **אשתו:** מרת שרא פייגא (בת ר' אברהם יצחק רוטשטיין-נישא בשנת ה'תשי"ח). **ילדיו:** 12 ילדים. ביניהם ר' צבי, ממלא מקומו. **מחתינו:** ר' אברהם יצחק ליפקוביץ' (בן ר' מיכל יהודה ור"מ בישיבת בית מדרש עליון והרב שלמה גרוסברד). **מספריו:** **שלמי תודה** - סדרת ספרים על שבועות, יו"ט ועירוב תבשילין, על חנוכה, פורים, סוכות וחול המועד **שיעורי שלמי תודה** - על ברכות, ימים נוראים, ירידת גשמים והלכות בישול בשבת (ע"י תלמידיו).

לרבינו הייתה הנהגה מעניינת: את חידושי ותורתו היה כותב באופן קבוע על גבי דפי הזמנות, שבאמצעותן הוזמן לשמחות. במשך השנים התמלא ארון שלם באלפי הזמנות, שהיו מלאות בגבן מזן אל זן בחידושי תורה מאירים ומערכות הלכה מפיקות נוגה. חלקם ראו אור עולם בסדרת הספרים הנודעים 'שלמי תודה'. אף ילדיו מעולם לא הבינו, מדוע רבינו כותב דווקא על דפי ההזמנות ושיערו, שמא מדובר בחסכון נייר, או מחשש צורך גניזה, והדבר נותר אצלם בגדר תעלומה.

בימי השבעה לאחר הסתלקותו התגלתה הסיבה לכך מפי בנו הגאון ר' שלום, ששמע זאת מפי אחד מידידי אביו, שפתר את התעלומה: היה זה כאשר הוא הציע לרבינו, כי מוכן הוא לקנות בעבורו מחברות גדולות ומסודרות, שבהן יוכל לכתוב את חידושי התורה שלו, באופן נאה ומרחיב את הדעת. רבי בן ציון דחה את ההצעה, והסביר באופן הבא: "יש לי סיבה מיוחדת, שאני עושה כן", הסביר, "במכוון אני כותב על דפים אלו. אנשים הרי טורחים ושולחים לי הזמנות, אך מה אעשה ולצערי אין עתותי בידי להשתתף בשמחות של כולם. אני מוכרח ללמוד, ואין לי זמן פנוי להגיע לכל שמחה, שאני מוזמן אליה, ואף לא להשיב איגרת 'מזל טוב' לכל שולח.

לכל הפחות אני מקדיש את זכות לימוד התורה והחידושים, שאני כותב על גבי ההזמנה ששלחו, להצלחת בני הזוג ובעלי השמחה! בכך אני משיב מעט 'הכרת הטוב' על ההתחשבות שלהם להזמין אותי לשמחה..." (אוצרותיהם אמלא)

בשנים קדמוניות היה מנהגו של רבינו בפורים לקיים את ההלכה של 'חייב איני לבסומי' כפשוטה. מיד אחרי מנחה גדולה התחיל בשמחת פורים לשתות יין יותר מהרגלו, והשמחה רבתה עד מאוד - עד דלא ידע בין 'ארור המן' ל'ברוך מרדכי'.

וכידוע נכנס יין יצא סוד, ואלו שכל מהותם הוא בבחינת סוד, שחיים בעולם פנימי שכולו עבודת ה' יתברך ואהבתו, הרי כאשר נכנס יין מתגלה הסוד במלוא הודו והדרו. כך היה אצל רבינו, כאשר נכנס יין יצא הסוד, והתחיל לחזור בעל פה על ספר 'נפש החיים' שער ד' ועל קטעים שלמים מספר 'ראשית חכמה' ועוד, הרבה ספרי יראה היו שגורים על לשונו מילה במילה, והיו תלמידיו שומעי שיעוריו עולים לביתו לראות את הפלא הנשגב הזה, כמה פנימיות של יראה ואהבה טמונים בתוך האדם הגדול הזה.

לאחר מכן היה נוסע עם המשפחה לבית הוריו בתל אביב, ושם היו הגרבי"צ ובן דודו הגאון רבי יוסף ישראלזון זצ"ל מתפלפלים בעת משתה היין בדברי תורה ואגדה, וכל אחד מוסיף ידיעות מכל חלקי התורה כולה, וכולם יושבים ונהנים מהמחזה הזה, והשתייה כדת - כדת של תורה. כך היו ימי פורים נזכרים ונעשים בשמחה ובטוב לבב בכל שנה ושנה.

אבל לפתע, שנה אחת הכל פסק. אף אחד לא הבין מה קרה, מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר, אבל כך היא המציאות. דינא ד'עד דלא ידע' התקיים בדרכים אחרות, ולמעשה הגרבי"צ כמעט ולא נגע בין במשך הפורים. לאחר פטירתו התגלה הסוד. הרבנית פלשניצקי, אחותו של הגרבי"צ, סיפרה ששנה אחת לאחר פורים חשש, שמא בשעה שהיה מבוסס בפורים אמר איזה משפט, שמישהו היה יכול להפיגע מכך.

מיד כשהתעורר החשד בליבו, רץ לביתו של אותו אדם וביקש ממנו מחילה, שח"ו לא התכוון בשום צורה לפגוע או לצערו במשפט הזה. אותו אדם מחל מיד בלב שלם ולא הקפיד על כך מאומה, אבל הגרבי"צ אמר: אם היין יכול לגרום לחשש של פגיעה באיזה אדם, הכל לא שווה מאומה, ומאותו רגע החליט, שמכאן ולהבא יותר אינו משתכר בפורים. אי אפשר לקיים את מצוות עד דלא ידע ביין, כאשר יש חשש שזה יביא לאיזה אדם בעולם צער, וכך עשה עד סוף ימיו. (שלמים מציון)

